

naturligt, at man under en saadan Kamp maa være villig til at yde Bidrag fra Statens Side, at der maa træffes Foranstaltninger, som koster Statskassen en Del Penge. Derimod, er der intet at indvende; værre er det selvfølgelig, at en Del af disse Foranstaltninger griber ind paa den personlige Friheds Omraade. Men ogsaa dette maa man selvfølgelig finde sig i, for saa vidt som man er klar over, at disse Indgreb er nødvendige for at naa det tilsigtede Maal. Men jeg er ikke paa alle Punkter aldeles vis paa, at Bestemmelserne særlig i Lovforslagets § 10 og altsaa ogsaa i den gældende Lovs § 10 er aldeles nødvendige, i alt Fald i den Form, i hvilken de foreligger, og jeg kan i den Henseende slutte mig til de Udtalelser, som fremsattes af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Hegelund-Lange). Den gældende Lovs § 10 handler om, hvorledes man skal gaa frem overfor de Statstjenestemænd, som lider af smittefarlig Tuberkulose i Lungerne eller i Strubehovedet, og der gives en Del Regler særlig med Hensyn til Lærere ved det offentlige Skolevæsen, Præster ved folkekirkelige Menigheder, Distriktsjordemødre, Sygeplejersker ved offentlige Sindssygehospitalet o. s. v., hvorledes man kan gaa til Afskedigelse af disse og derefter følgende Pensionering, men dette er udvidet til at omfatte ogsaa andre Administrationsgrene, baade under Krigs- og Marineministeriet og ogsaa under andre Ministerier. Hvorledes disse Bestemmelser gennemføres i Praksis er mig ikke bekendt, men det vil vi utvivlsomt faa Oplysninger om i det Udvalg, som vil blive nedsat om Sagen, og derefter vil man bedre kunne bedømme, hvorledes disse Foranstaltninger føres ud i Praksis, men naar Tilfældet er, som det i øvrigt er omtalt i Lovforslagets Anmærkninger, og som det ogsaa blev omtalt af det ærede Medlem, der talte paa Partiet Venstres Vegne (Hegelund-Lange), at disse Folk fra den Administrationsgren, hvor de er ansatte, gaar ud i private Erhverv og muligvis i disse private Erhverv kommer i en Stilling, hvori de i lige saa høj Grad som Embedsmænd kommer i Berøring med Befolkningen, saa mener jeg, at Foranstaltningen i Virkeligheden ikke er videre effektiv til Opnaelse af det Formaal, man har sat sig: at begrænse Smittefarens. Man paafører vedkommende den Ubehagelighed at skulle skifte Livsstilling og Staten den Udgift, der er forbundet med at skulle yde $\frac{2}{3}$ af vedkommendes Indtægt i Pension, men jeg er ikke sikker paa, at man i alle Tilfælde opnaar det,

man har tilsigtet: at begrænse vedkommendes Smittefarens. Der kunde derfor maaske være Grund til at tage enkelte af de Bestemmelser, der findes i Lovforslagets § 10, muligvis ogsaa i § 9, op til Overvejelse i Udvalget, om det ikke skulde vise sig, at der var Ændringer, der rettelig burde indføres paa dette Omraade. Der er jo ingen Tvivl om, at det, der har størst Betydning her, er en effektiv hygiejnisk Levevis for vedkommende og i det hele taget, at Kendskabet til hygiejniske Regler kommer ud i Befolkningen og kommer til at præge Livet baade i Hjemmene og i Skolerne, og hvor Folk i øvrigt færdes. Dette er et Formaal, som er ganske overordentlig væsentligt. Muligvis kunde man ogsaa fra det offentlige og Administrationens Side hjælpe derpaa og fra Lovgivningsmagtens Side yde et Bidrag til, at Kendskabet til en god og sund Levevis blev udbredt gennem vore offentlige Skoler ved Lærernes Paavirkning af deres Elever.

Dernæst har det selvfølgelig ogsaa den største Betydning, hvorledes Rekonvalescenterne bliver behandlet, og her kan jeg slutte mig til de Udtalelser, som det ærede Medlem for Skanderborg Amts 5te Valgkreds (Jacob Christensen) nylig har fremsat. Jeg har ogsaa set Eksempler paa, at Folk, der har været paa Sanatorium og her har nydt en god Behandling med godt Udbytte, er kommet ud fra Sanatoriet, men saa paa Grund af økonomisk vanskelige Forhold har været nødt til at tage en Plads, der har været alt for streng for dem, og til at leve under Vilkår, som har været usunde for dem, og som de i hvert Fald paa det Tidspunkt ikke har kunnet taale. Saa er de atter kommet ind paa Sanatoriet, er blevet hjulpet og er paa ny kommet ud, og saa falder de tilbage igen. Det kan det offentlige ikke være tjent med. Jeg tror, det er et Spørgsmaal, der maa tages op, om ikke ved denne Revision saa i hvert Fald senere, om man ikke kunde udstrække Hjælpen for disse Sanatoriepatienter ogsaa til deres Rekonvalescenstid.

I øvrigt er der ikke Tvivl om, at Hovedkampen, som det ærede Medlem for Skanderborg Amts 5te Valgkreds var inde paa, maa føres gennem de offentlige Institutioner, gennem Tuberkulosehospitalet, Sanatorier og Kysthospitalet, og at det fra det offentlige Side er Hovedopgaven i denne Sag at hjælpe disse til at eksistere og udvide dem, saa de kan modtage alle de Patienter, der er Grund til at behandle dem. Her mener jeg, at vor Lovgivning ikke